

หวงรัก

บทที่ 51

สตรีสาวในเครื่องแต่งกายทันสมัย ที่มาถามหาท่านประธานฯ ตกเป็นเป้าสายตาตั้งแต่ปรากฏกายขึ้น นางสาวคะนึงอดตื่นตื่นไม่ได้หนึ่งเพราะหญิงสาวสุดสวยผู้นี้เป็นดาราดังที่เคยเด่นดังอยู่ระยะหนึ่งและสอง เลขาอนุการสาวรู้ดีว่าแสงดาวเป็นอดีตคนรักที่หวนกลับมาจะคืนดีกับเจ้านาย ในระยะหลังๆ นี้ แสงดาวโทรศัพท์มาหาชายหนุ่มบ่อยมาก และก็คุยกันนานๆ เสียด้วย

“คุณณัฐไม่อยู่ค่ะ”

ความจริงเธอบอกเช่นนั้นไปก่อนแล้วทางโทรศัพท์ แต่ว่าแสงดาวยังต้องการมาดูให้เห็นกับตา

“ไม่อยู่จริงๆ หรือ ห้องทำงานคุณณัฐอยู่ที่ไหน”

เลขาสาวเดินไปเปิดประตูให้ หญิงสาวเดินเข้าไปยืนมองขมวดคิ้วถาม “เขาไม่มาทำงานกี่วันแล้ว ทำไมถึงติดต่อไม่ได้เลย”

“ไม่มาเป็นวันที่สามแล้วค่ะ โทรศัพท์เข้ามาเป็นพักๆ แต่ไม่ยอมบอกว่าจะอยู่ที่ไหน”

“แปลกจริง เขาไปอยู่ที่ไหนกันนะ”

“คุณลองไปคุยกับคุณอรไหมล่ะคะ” เลขาสาวแก้มถาม “คุณอรเป็นว่าที่คู่หมั้นของคุณณัฐ บางทีเธออาจจะรู้เรื่องบ้าง”

ประกายตาของแสงดาววับขึ้นในทันที

“อ้อ เด็กนั้นก็อยู่ที่นั่นด้วยหรือ... ได้ซิ ขอฉันพบคุณอรหน่อยเถอะ อยากจะรู้เหมือนกันว่าจะสักแค่ไหนกันเชียว”

อรละออ แปลกใจเมื่อคะนึงพาแสงดาวมาพบ ท่าทีทรงหงส์หน้าบึ้ง ประกายตาไม่เป็นมิตรทำให้หญิงสาววางตัวไม่ถูก

“มีอะไรจะให้ช่วยหรือคะ” หญิงสาวถามผู้มาเยือนอย่างสุภาพ แสงดาวมองหญิงสาวหน้าอ่อนตรงหน้าขึ้นลงหลายตลบ

“ฉันมาหาคุณณัฐ”

“หนู.. เอ้อ...ฉัน ไม่ทราบว่าคุณณัฐอยู่ที่ไหน” อรละออเสียงสั้นเพ่งจะจำได้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งเป็นใคร “บางทีคะนึงอาจจะรู้”

“ทำไมเลขาจะรู้จักว่าคุณ คุณกำลังจะหมั้นกับคุณณัฐไม่ใช่หรือ”

“ฉัน...เอ้อ...” หญิงสาวประหม่าอึดอัดใจ “คุณมีธุระอะไรกับคุณณัฐหรือคะ”

“เขาไม่ไปตามนัด” ประกายตาคนตอบเย็นชาทำทนาย

“ฉันอยากรู้ว่าทำไม เขาสัญญาแล้วดิบตี แต่ว่าฉันต้องรอแก้”

อรละออ หน้าเงื่อนครั้งแล้วครั้งเล่า สันลึกลง อยู่ข้างใน

“คุณนัดกันเรื่องอะไรคะ”

“เรานัดกันเสมอละ เราจะคืนดีกัน ไม่ได้มีธุระอะไร”

เจ้าของห้องพูดอะไรไม่ออก จ้องมองผู้รุกรานอย่างยอมจำนน แสงดาวเดินไปฟังโตะทำงานอีกตัวหนึ่ง มองแฟ้มรายงานที่วางอยู่บนโตะโดยไม่ตั้งใจ ตัวหนังสือขนาดใหญ่ที่เขียนอยู่บนกระดาษขาวติดอยู่กับแฟ้มทำให้เธอชะงัก ...สำหรับคุณฟ้ารุ่ง...

เธอจับแฟ้มขึ้นมามอง สีหน้าเครียดขึ้นในทันที

“นี่เป็นโตะทำงานของฟ้ารุ่งหรือ”

“ค่ะ แต่ว่าฟ้าก็ไม่มีอยู่เหมือนกัน หายไปหลายวันแล้ว”

“หายไปด้วยกันหรือ” เสียงถามระแวงเต็มที

อรละออ ตอบว่า “เปล่าค่ะ ฟ้าหายไ้ก่อนหลายวัน”

“เขาตามกันไปนะซี” เธอสรุปออกมาทันที

“เปล่าค่ะ”

แสงดาวนั่งคิด หรือว่าจะเป็นฟ้ารุ่งที่คล้ายกับจะเป็นหลักพันผูกชายหนุ่มไว้ไม่ให้กลับมาหาเธอ

“เป็นเธอหรือเปล่าที่อยู่กับคุณณัฐในเวลาเย็นๆ ค่าๆ ที่ฉันคุยกับเขาทางโทรศัพท์” เธอถามขึ้นมาตื้อๆ “บ้านเธอมีเด็กไหม บางครั้งฉันได้ยินเสียงเด็กเล็กๆ ด้วย”

“ฟ้าฟ้ามีลูก... แต่ว่าคุณณัฐไม่ได้อยู่กับใคร เขามีธุระการงานของเขาต่างหาก”

แสงดาวกลับหัวเราะเสียงแหลม

“โถ ชื่ออย่างนี้เอง ถึงได้อยู่กับสองคนนี้ได้ นั่งทำงานอยู่ห้องเดียวกับแม่ฟ้ารุ่งเสียด้วย”

อรระออ ได้แต่มองผู้มาเยือนด้วยประกายตาห้วนไหว

“ฟ้ารุ่งมีลูก จริงซี้ ทำไมฉันลืมไปได้... แต่ว่าใครเป็นพ่อกันแน่ะ พนันกันได้เลยว่า เด็กนั้นเป็นลูกของคุณภุรี”

“ไม่ค่ะ จะเป็นไปได้ยังไง น้องฉายเป็นลูกของคุณพีร์ชด์สามีที่เสียชีวิตไปแล้วของฟ้าต่างหาก”

แสงดาวหัวเราะเยาะหยัน

“ถามจริงๆเถอะ เธอไม่รู้เรื่องของคุณภุรีกับแม่ฟ้ารุ่งเลยหรือ ไม่รู้จริงๆ หรือ ว่าเขามีอะไรกันลึกซึ้งแค่ไหน รู้หรือเปล่าว่าเพราะสองคนนั้นคุณพีร์ถึงกลุ้มใจจนขับรถไปคว่ำตาย..!”

“คุณพูดอะไร...” หญิงสาวเสียงสั้น รู้สึกหน้ามืดวูบๆ “ฟ้าฟ้ากับคุณภุรีเป็นเหมือนพี่น้อง เหมือนเพื่อน ไม่ได้มีอะไรกันสักหน่อย”

“.....ชื่อดีจังเลย เพราะอย่างนี้กระมัง คุณภุรีถึงเก็บเธอไว้นานกว่าใคร... ฉันจะบอกอะไรให้ ไม่ว่าคุณภุรีจะป็นตำแหน่งอะไรให้เธอ จะเป็นคนรัก หรือว่าคู่หมั้นก็ตาม มันก็เป็นแค่ฉากบังหน้าเท่านั้นแหละ คุณภุรีไม่มีวันจะแต่งงานกับเธอหรอก เขากับแม่ฟ้ารุ่งมีอะไรๆ กันมาตั้งแต่คุณพีร์ยังไม่ตายเสียด้วยซ้ำไป จนบัดนี้เขาก็ยังอยู่ด้วยกัน ไม่รู้จักรู้ไว้เถอะ”

“ฉันไม่เชื่อหรอก” หญิงสาวเสียงสั้น ใจสั้นวิบๆ

แสงดาวยกไหล่ “เชื่อหรือไม่เชื่อก็ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรกับฉันหรอก ”

สาวสวยเดินออกจากห้องไปโดยไม่รำลา

อรระออได้แต่มองตาม ตกตะลึงอยู่ชั่วขณะก่อนจะร้องให้ ภาพของอรระออ เดินชนน้ำตาถือกระเป๋ากลับจากบริษัทในเวลาต่อมา ทำให้นางสาวคะนึงต้องยิ้มด้วยความสะใจ.....

กณาทต้องแปลกใจ ที่ได้รับการบอกกล่าวทางโทรศัพท์จากราตรีว่าอรระออมาหา ชายหนุ่มกลับมาอนที่บ้านของมารดา ซึ่งอยู่ในรอบรั้วเดียวกันกับบ้านเล็กของราตรี เมื่อเขาเดินมาพบอรระออ ดวงตาซ้ำอย่างคนที่ร้องไห้มาทั้งวัน

“พีร์ราตรีบอกว่าฟ้าฟ้าอยู่กับคุณภุรี... ทำไมไม่มีใครบอกอรสักคนแล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน เขามีความสัมพันธ์กันยังไงคะพีร์นาท”

“ฟ้าโดนลักพาตัว ภุรีตามไปช่วยไว้”

ชายหนุ่มพูดขริมๆ ไปตามที่ราตรีมาบอกเล่าให้ฟัง ความจริงที่ว่าฟ้ารุ่งอยู่กับภุรีไม่เพียงแต่บาดใจหญิงสาว หากแต่ยังบาดใจเขาเป็นอย่างยิ่ง

“แล้วทำไมเขาไม่ติดต่อออร์ ไม่บอกให้ใครรู้ว่าเขาอยู่กับที่ไหน” หญิงสาวโวยวาย “แม้แต่พีร์นาทก็ไม่รู้.. ทำไมล่ะคะ”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม เจ็บปวดตั้งแต่เริ่มจะรู้สึกถึงความผูกพันในระหว่างฟ้ารุ่งกับญาติหนุ่ม และความรู้สึกนั้นตามทำร้ายเขามานานแล้ว คำบอกเล่าของมณฑิรายิ่งตอกย้ำ... จนเมื่อฟ้ารุ่งไปอยู่ที่ค่ายทหารที่เมืองกาญจน์ การงานสำคัญรั้งตัวเขาไว้ที่กรุงเทพ ทันทีที่ปีสลักตัวได้ ชายหนุ่มก็ขับรถฝ่าพายุฝนไปหาในยามดึก หวังจะกอดประทับรับขวัญแม่ลูกชะล้างความคับข้องใจที่ตกค้างเผาผลาญหัวใจอยู่ทุกวี่วัน แต่แล้วก็กลับแทบจะคลั่งเมื่อเห็นรถของภุรีจอดอยู่ในรั้วของบ้านพักที่มีตมิต

เขาเข้าใจว่าฟ้ารุ่งเรียกชายหนุ่มผู้นั้นมาหา

แม้เจ็บปวดโกรธแค้น กณาทก็กลืนคำพูดในทางลบไว้

“พีร์เพิ่งจะกลับจากเมืองกาญจน์... พีร์ก็ไปตามหาฟ้าเหมือนกัน เขาอาจจะพยายามติดต่อในจังหวะที่ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ก็ได้”

ชายหนุ่มคนเดียวที่รู้ว่าตนเองต้องกลักรื้อฟื้นความรู้สึกเพียงใดที่ต้องกลับไปเผชิญหน้ากับบรรดาลูกน้องและเพื่อนนายทหารซึ่งรับรู้ว้าฟ้ารุ่งเป็นภรรยาของเขา... ‘ก่อน วิช เตอะ ด็อก แล้วละมิงเฮ้อย...’ เพื่อนของเขาบอกเล่า ‘เห็นขับรถมารับกันไป เจ้าหนุ่มนั้นขับรถคันเบ้อเริ่ม รูปหล่อสำอางเหลือเกินนี่นา มิงจะไปสู่อะไรเขาไหว’

แต่ว่าเพราะเป็นห่วงหญิงสาวไม่แพ้กัน ชายหนุ่มจึงต้องกลับไปอีกครั้ง เผื่อว่าจะได้บေးแสข่าวคราวอะไรบ้าง ก่อนที่จะผิดหวังกลับมา

เขาว้าวุ่นวิตกกังวล จนกระทั่งได้รับรู้ในเวลาต่อมาจากราตรี ว่าฟ้ารุ่งถูก ลักพาตัวไปที่ขอนแก่นและภุรีได้จัดการให้มีการช่วยเหลือและปลอดภัย แล้ว

“วันนี้แสงดาวไปที่ออฟฟิศ” อรละออ น้ำตาปริ่ม “แสงดาว บอกว่าพี่ฟ้ากับคุณภุรีมีอะไรกันมาตั้งนานแล้ว เขาโกหกใช้ไหมคะ”

ชายหนุ่มกลับนั่งเงียบ สีหน้าหม่นหมองประกายตาร้าวราน หญิงสาวเขย่าแขนเขาอย่างหมดความอดทน

“พี่ณาท บอกออร์ซิคะว่าแสงดาวโกหก”

“คำพูดของคนอื่นจะสำคัญอะไรครับ คุณออร์”

“ก็แล้วมันหมายความว่าจริงหรือเปล่าล่ะคะ” เธอกรีดเสียง

“พี่ณาท บอกออร์มาซิ พี่ณาทต้องรู้ดีกว่าใครๆ เพราะว่าพี่ณาทเป็นคน ที่พี่ฟ้ารักที่สุดคนเดียว”

“ฟ้าบอกคุณออร์อย่างนั้นหรือ” เสียงถามขริ่ม ปวดร้าวขมขื่น สีหน้าเคร่งขริ่มทำให้อรละออต้องร้องให้อีก

“พี่ฟ้ากับพี่ณาทรักกันจริงๆ หรือเปล่า หรือว่าทุกเรื่องล้วนแต่ หลอกลวง ไม่มีอะไรจริงเลยสักอย่างเดียว”

ชายหนุ่มได้แต่ทอดถอนใจ สีหน้าเคร่งขริ่มเศร้าซึม เขาไม่รู้ว่าเมื่อเปรียบเทียบกับภุรีแล้ว ฟ้ารุ่งรู้สึกอย่างไรกับเขากันแน่ แต่ว่าตัวเขาเองจะกล้าพูดว่ารักฟ้ารุ่งได้อย่างไรในเมื่อเขาได้ปล่อยตัว ปล่อยใจเกินเลยไปกับมณศิราเสียแล้ว

อรละออ ผลุนผลันออกจากบ้านทั้งที่น้ำตานองหน้า ขับรถเตลิด ไปข้างหน้าอย่างไร้จุดหมาย หญิงสาวร้องไห้ตลอดทาง อัดอั้นตันใจ กับสิ่งที่ได้พบเห็นและได้ยินมา เธอพยายามติดต่อกับภุรีแต่ไม่เคย จะทำได้ เธอรู้สึกคล้ายหัวใจแตกสลาย

รถยนต์คันหนึ่งแซงเข้ามาในทางของเธอ แสงไฟหน้ารถสาด เข้าตา หญิงสาวห้กหลบ มีเสียงดังเปรี้ยง รถยนต์คันเล็กปะทะ ต้นไม้ใหญ่ริมทางเข้าอย่างแรงจนสภาพรถเสียหายยับเยิน.....

คุณุษณีย์สะอื้นครั้งแล้วครั้งเล่า ลูกสาวคนเดียวซึ่งเป็นที่รัก ดั่งดวงใจ ในบัดนี้นอนหมดสติอยู่ในห้องผู้ป่วยวิกฤต เกือบจะทั้งร่าง ถูกพันด้วยผ้าพันแผล ส่วนศีรษะจนถึงทรวงอกถูกคลุมด้วยกระโจม พลาสติกใส มีสายน้ำเกลือ ถุงเลือด และอุปกรณ์การรักษาพยาบาล ฉุกฉินระโยงระยางอยู่กับร่าง

ร่างสูงส่าอางของชายหนุ่มยืนอยู่ข้างเตียง สีหน้าเขาเคร่งขริ่ม หม่นหมอง ข้อความที่คะนึ่งแจ้งทางโทรศัพท์ ทำให้เขาต้องทึ่งฟ้ารุ่ง กับลูก รีบบึ่งรถกลับมา

ลูกชายยังนอนอยู่ในโรงพยาบาล แม้อาการจะดีขึ้น แต่ยังไม่พ้นระยะที่จะต้องอยู่ในความดูแลของแพทย์ ฟ้ารุ่งนอนเฝ้าลูกทั้งวัน ทั้งคืนที่ห้องพักของโรงพยาบาล

“ตำรวจบอกว่าเขาห้กหลบรถคันที่แล่นสวนเข้ามาในทาง”

คุณุษณีย์คร่ำครวญด้วยน้ำตา “ไม่น่าเลย ไม่รู้ว่าลูกแม่ไปทำอะไรอยู่ แถวนั้นตึกๆ ตึ๊งๆ”

ชายหนุ่มลูบไล้ผิวอ่อนบางส่วนที่ไม่มีผ้าพันแผลอย่างปลอดภัย โยน ไบรอนในกระโจมซ้ำเป็นสี่เหลี่ยมเจือมวง บวมจนผิดแปลกจากหญิงสาว หน้าใสคนเดิม ดวงตาปิดสนิท ขนตาหนายาวและคิ้วเข้มได้รูป ทำให้ดูคล้ายเธอเป็นเด็กเจ็บป่วยที่กำลังหลับ

เขาเดินตามนายแพทย์ออกมาจากเตียงคนป่วย คุณุษณีย์ ตามมาติดๆ

“อาการทั่วไปปลอดภัยดีแล้วครับ บาดแผลตามร่างกายไม่ใช่ เรื่องใหญ่ ซึ่โครงหัก ปอดทะลุ รักษาไม่นานก็กลับปรกติได้ แต่ว่าสมองได้รับความกระทบกระเทือน หมอผ่าตัดเลือดคั่งออกแล้ว แต่ว่าจะต้องคอยดูอาการต่อไปอีกสักระยะหนึ่ง...”

“แต่ว่าเธอก็จะหายเป็นปรกติเหมือนเดิมใช่ไหมครับ” ชายหนุ่ม ถามอย่างกังวล

สีหน้าของนายแพทย์เคร่งขริ่ม “ครับ หมอก็หวังว่าอย่างนั้น”

“มีอะไรนำวิตกหรือเปล่าครับ คุณหมอ”

“ก็มีบ้างเหมือนกัน เรากลัวอาการแทรกซ้อน แล้วก็.....”

นายแพทย์หยุดพูด

อาการของคุณอุษณีย์ดูจะสาหัสกว่าลูก เธอพุ่มพวยมาตั้งแต่มาถึงโรงพยาบาล เป็นลมครั้งแล้วครั้งเล่า ในขณะที่หน้าตาบอบช้ำทุกซอกซอกยังไม่มีการทำอะไรที่จะทุเลาลง

นายแพทย์แอบพูดกับเขาในภายหลัง...

“สมองของเธอกระทบกระเทือน เส้นประสาทถูกทำลาย คนไข้อาจจะมีปัญหาการเคลื่อนไหวในระยะแรกๆ แต่กายภาพบำบัดจะช่วยให้ ซึ่งนั่นจะต้องอาศัยกำลังใจของคนไข้ด้วย ไม่อย่างนั้นหากปล่อยให้กล้ามเนื้อแขนขาลีบเล็ก เธอจะเดินไม่ได้ตลอดชีวิต”

ชายหนุ่มนั่งอยู่ข้างคุณอุษณีย์ด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง นึกถึงโทษตัวเองครั้งแล้วครั้งเล่า อรละออโทรศัพท์หาเขาขณะที่เขาอยู่กับฟ้ารุ่ง เขาไม่เคยกล้าโทรกลับ เธอคงไม่ต้องเป็นอย่างนี้หากเขาเข้มแข็งกว่าที่เป็นอยู่ อย่างน้อยหากได้พูดกันไม่ว่าเขาจะปั่นแต่งเรื่องราวอย่างไรเธอก็จะเชื่อและสบายใจ และคงไม่ไปขับรถอยู่ในถนนชานเมืองในเวลาตีคืนเช่นนั้นจนเกิดเรื่องขึ้น

“เวรกรรมจริง ๆ ทำไมเรื่องร้ายๆ ต้องมาเกิดกับลูกของแม่”

คุณอุษณีย์คร่ำครวญพลางเช็ดน้ำตา ชายหนุ่มโอบร่ำทั่วมไว้อย่างปลอบ

“อีกไม่นานคุณอรก็จะหายเป็นปรกติครับ คุณอุษณีย์อย่าวิตกไปเลย”

ปากพูดอย่างนั้น คอยปลอบโยนมารดาของสตรีที่ได้ชื่อว่าเป็นว่าที่คู่หมั้น ทว่าคำพูดของแพทย์ตามรบกวนเขาจนจิตใจหนักอึ้ง

คะนิงหลบตาเมื่อชายหนุ่มมาถึงที่ทำงาน รายงานการติดต่อต่างๆ โดยไม่กล้าสบตาชายหนุ่มตรงๆ ภูมิใจไม่ได้ตั้งใจสงสัยเขาสะสางงานกับผู้จัดการฝ่ายและหัวหน้าสายงานอื่นๆ อย่างต่อเนื่องทุกคนในที่ทำงานรู้ข่าวของอรละออและเป็นห่วงกันทั่วหน้า

คะนิงถูกเพื่อนร่วมงานลงโทษ ถ้าไม่ใช่เธอส่งแสงดาวมาคุยกับอรละออ และทำให้ อรละออ ออกจากที่ทำงานด้วยน้ำตานองหน้าในวันที่เกิดเรื่อง อุบัติเหตุอาจจะไม่เกิดขึ้น

จนกระทั่งเธอถูกชายหนุ่มเรียกพบจากเครื่องโทรศัพท์ภายในด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด สีหน้าของเจ้านายเมื่อเธอเข้ามาพบเครียดจัด

ชายหนุ่มถามว่า

“วันที่เกิดอุบัติเหตุ แสงดาวมาที่นี่หรือ”

“ค่ะ” เธอหลบตาตอบไม่เต็มเสียงพลางคิดหาข้อแก้ตัว “เธอโทรมาถามหาคุณภริยาหลายครั้ง คะนิงบอกว่าคุณภริยาไม่อยู่ เธอคงไม่เชื่อก็เลยมาดูให้เห็นกับตา”

“แล้วยังไง ทำไมเขาถึงได้พบกับคุณอร”

“คุณแสงดาวคิดว่าคุณภริยาหลบอยู่ในออฟฟิศนี้ คะนิงไม่รู้จะทำอย่างไร กลัวเธอจะอาละวาด ก็เลยพาเธอมาพบคุณอรค่ะ”

“คุณทำอย่างนั้น แน่ใจหรือเปล่าว่าคุณอรจะรับสถานการณ์ได้” เขาถามเสียงเครียด “คุณทำเกินหน้าที่ไปหรือเปล่า ตัดสินใจว่าใครควรจะพบกับใคร เหมือนอย่างที่คุณพาคุณฟ้ารุ่งเข้ามาพบกับคุณนงนรีในวันนั้น ทั้งๆที่รู้ดีอยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร”

หญิงสาวหน้าเจื่อน น้ำตาคลอตา

“คะนิงไม่ได้ตั้งใจค่ะ”

“ผมไม่รู้จะให้คุณรับหน้าที่เลขานุการอยู่ได้อย่างไร คุณไม่รู้ตัวว่าควรจะทำอะไรแค่ไหน ไม่สนใจปัญหาที่จะเกิดขึ้น ผมคงต้องทบทวนความเหมาะสมในตำแหน่งหน้าที่ของคุณใหม่แล้ว”

คะนิงน้ำตาร่วง “คะนิงขอโทษค่ะ คะนิงเสียใจจริงๆ ที่เกิดเรื่องขึ้น ต่อไปคะนิงจะระมัดระวังมากกว่านี้”

“คุณออกไปได้แล้ว” เขาพูดห้วนๆ

เธอรู้มาก่อนว่า ภริยาจริงจังกับการจัดการลูกน้องที่ไร้คุณสมบัติอย่างไร คราวนี้คะนิงจึงต้องเป็นฝ่ายเช็ดน้ำตาบ้าง หลังจากที่ได้คอยมองฟ้ารุ่งและอรละออ เป็นทุกข์ ด้วยความรู้สึกสะใจตลอดมา

ชายหนุ่มเพิ่งจะออกจากห้องคนไข้ขณะที่ได้ยินเสียงโทรศัพท์มือถือ เขากดปุ่มรับ แล้วก็ได้ยินเสียงแสงดาว

“คุณภรรยาไปไหนมา ดาวตามหาไม่เจอ ร้อนใจจะแย่อยู่แล้ว”

“ดาวตามหาผมเรื่องอะไร” เสียงถามเคร่งขรึม

“เอ๊ะ ก็คุณภุสธัญญาว่าจะมาหาดาวยังไงล่ะคะ สឹมแล้วจริงๆ หรือว่ามีอะไรสำคัญกว่ากันแน่ ดาวรู้แล้วนะ ว่าเสียงเด็กที่ดาวเคยได้ยินทางโทรศัพท์เป็นใคร ลูกของฟ้ารุ่งใช่ไหมคะ ความจริงคุณภุอยู่กับฟ้ารุ่ง อุ้มลูกของฟ้ารุ่งขณะที่พูดโทรศัพท์กับดาว”

“ถ้าผมอยู่กับฟ้ารุ่งแล้วจะเป็นยังไง” เสียงถามเหนื่อยหน่าย เต็มที่

แสงดาวเกือบจะกรี๊ดออกมาแล้ว ทว่าสู่มเสียงกลับอ่อนเอาใจ “ไม่เป็นยังไงหรอกคะ ดาวไม่สนใจอะไรทั้งนั้น” ต่อให้มีอีกสิบฟ้ารุ่ง ดาวก็ไม่สนใจ ขอเพียงแต่คุณภุแบ่งเวลาให้บ้างดาวก็พอใจแล้ว”

ชายหนุ่มนิ่ง ถ้าเธอไว้วายโยกรธเกรี้ยว เขาคงตัดเยื่อใยได้ง่าย

“แล้ววันนี้ล่ะคะ ว่างใหม่ ดาวคิดถึงคุณภุนะคะ”

“ไม่ว่าง...”

“แหม ทำไมล่ะคะ ดาวรอมาตั้งนานแล้ว ยากเหลือเกินกว่าจะติดต่อคุณภุได้ ถ้ารู้ว่าคุณภุจะเล่นตัวอย่างนี้ ดาวตายในอ่างน้ำ วันนั้นก็ดีหรอก ไม่รู้ว่าคุณภุช่วยให้ดาวต้องมาทรมานใจทำไม”

ชายหนุ่มถอนใจ “ดาวจำคุณอรได้ไหม วันที่คุณพบกับเขาที่ออฟฟิศ คุณอรประสบอุบัติเหตุอาการสาหัส ปานนี้ยังไม่รู้ตัวเลย”

“ตายจริง อะไรกันคะ” แสงดาวอุทานตกอกตกใจ “เด็กคนนั้นเกิดอุบัติเหตุหรือคะ”

“เขาขับรถชนต้นไม้ ซี่โครงหัก ปอดทะลุ สมองกระตบกระเทือน ไม่รู้ว่าจะเป็นอัมพาตหรือเปล่า”

“ตายจริง ดาวเสียใจด้วย”

“คุณพุดอะไรให้เขาคิดมากหรือเปล่า”

“เปล่านั้นคะ ดาวไม่ได้พุดอะไรเลย” หญิงสาวรีบปฏิเสธ “แค่ทักทายกัน แล้วดาวก็กลับ”

ชายหนุ่มไม่อยากจะเชื่อ “แค่นั้นจริงๆ หรือ”

“โธ่ จริงซิคะ เดียวนี้ดาวไม่เหมือนเดิมแล้วนะ ดาวเป็นผู้ใหญ่แล้ว ไม่เกรเหมือนเมื่อก่อน” เธอทำน้ำเสียงทุกระไร “ดาวไปเยี่ยมมอร์กี้ได้นะคะ เราเป็นมิตรกัน ไม่ใช่ศัตรูสักหน่อย”

ชายหนุ่มถอนใจ “ผมต้องอยู่คอยดูคุณอรที่นี้”

“แปลว่าจะไม่มาหาดาวละซี”

“ผมมาไม่ได้.....”

หญิงสาวถอนใจกระซอกกระซัน “แล้วฟ้ารุ่งล่ะคะ”

“เขาก็มีป้ญหาเหมือนกัน ลูกไม่สบาย ตอนนีเขายู่กันที่ต่างจังหวัด”

“คุณภุ ดาวถามจริงๆ เถอะ คุณภุมีอะไรกับฟ้ารุ่ง... บอกดาวให้รู้หน่อยซิคะ นะคะ ได้โปรดเถอะ”

ชายหนุ่มถอนใจ นึกถึงผู้หญิงที่เขารัก... เธอไม่ได้รักเขา... ไม่อย่างนั้นคงไม่รักษาเนื้อรักษาตัวอยู่อย่างเหนียวแน่นมันคง ไม่เคยยอมปล่อยตัวปล่อยใจไปกับเขา ไม่ว่าเธอจะขวัญเสียหรืออ้างว้าง เปล่าเปลี่ยวสักเพียงไหน

“มันไม่ใช่อย่างที่คุณคิดหรอก”

“จะให้ดาวเชื่อหรือคะ”

“คุณควรเชื่อ เพราะว่ามันเป็นความจริง” เขาพุดขริมๆ ก่อนจะตัดบท “หมอมมาแล้ว ผมมีธุระจะพุดกับหมอ”

แสงดาวนึกในใจว่า ทำไมอรละออไม่ตายไปเสียเลย จะได้อูแล้ว รื้อรด หมดป้ญหาไปเปลาะหนึ่ง

“ฉันจะต้องได้คุณภุคืนมา” เธอหมายมั่นกับตัวเอง “ถ้าแม่อรละออพิการ และคุณภุไม่ได้มีอะไรกับแม่ฟ้ารุ่ง เขาจะต้องกลับมา”

เธออดรู้สึกขบใจเนตรนางไม่ได้ เนตรนางเป็นคนสอนให้เธอใจเย็นและมารยา ขอบใจบทบาทหนึ่งละครที่ฝึกฝนให้เธอแสดงอย่างแนบเนียน ไม่อย่างนั้นแสงดาวคงเต้นเร่าๆ ดีโพยดีพายออกไปแล้ว

แต่ว่าในเช้าวันรุ่งขึ้น ความหวังของเธอกลับมลายลงอย่างสิ้นเชิง

แสงดาวแทบจะคลั่ง รู้สึกเหมือนโลกแตกพินาศ เมื่อเห็นภาพเปลือยแบบไร้ศิลปะของตนเอง ปรากฏหราบนหน้าหนังสือพิมพ์เกือบจะทุกฉบับ.....